

een « Act of Parliament » hem een lifrente toe van 50.000 pond 's jaars.

Het jonkvrouw trok zich terug op het platteland, in Camberley-House, om er een vrede en een geluk te genieten dat niets van het gewoel en de parades van het Hof te verachten had.

Het noodlot zou er zich echter alras mee bemoeien. Op 4 November 1817 overleed prinses Charlotte — en Leopold zal later, in zijn « Autobiographische Notizen » getuigen : « Met één slag » weeten al het geluk en al de hoop van den prins » vernagelij. Nooit heeft hij het gevoel teruggevoelden dat hem tijdens die korte periode had « beïeld ». En, zijn secretaris en vriend, den trouwen baron Stockmar, zegt hij : « In den thans » alken op de wereld, behoot mij met nooit te verlaten ».

Het leven gaat echter zijn gang en niet niet nu naar de dood die achterblijven. Leopold stiet jaren als een lid van de Eusepische koninklijke familie, als koninklijk veldmaarschalk, lid van de Private Council.

In 1823 wordt de kroon hem aangeboden van het jonge Griekenland dat zich zoo pas van het Turkisch juk had bevrijd. Leopold weigert, omdat hij, geen de verdedigbaarheid van de openbare opinie in Griekenland, is it instaan kon voor het welzijn van de natie. Prins Otto van Beieren aanvaardde in zijn plaats. Een eigenaardige samenloop van omstandigheden was dat Otto in 1822 verplicht werd afstand te doen van den troon en dat de Grieken toen aan kwamen kloppen bij Philippe, zoon van Leopold I en vader van Albert I, die insgelijks voor de eer bedankte.

Tot hertoe, geen spoor van enige contact tusschen Leopold van saksen-Coburg en dat België dat trouwen, politiek gesproken, nog niet bestaaf.

En wanneer, nog zeven jaar later, Zuid-Nederlandsch zich van Noord-Nederlandsch loscheurt, is er dan ook niemand die aanvankelijk aan hem denkt.

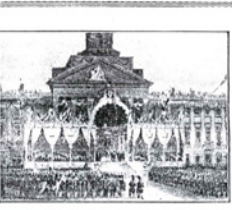
Het nationaal Congres polit eerst den hertog van Leuchtenberg, zoon van prins Eugène de Beieren, kleinzoon van Josephine, de eerste vrouw van Napoleon. Van die keuze wil echter Frankrijk niet hooren. Over Frankrijk immers regeert de Bourbon en de Bourbon hebben meermalen gehandeld zich van Napoleon te ontkennen, dan dat ze nu, vlak bij de grens van hun eigen vaderland, in levende herinnering aan den veldmaarschalk zouden laten groeten.

Men verliet het Congres, met 97 stemmen op de keuze van Beieren, tweede zoon van prins Philippe, koning van Frankrijk. Vijf en dertig stemmen waren afgevoerd op naam van prinses Maria Theresia die in ons land zoo'n populaire beïndeling had nagelaten.

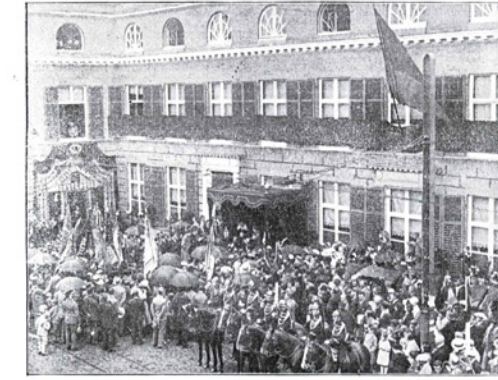
Over een Franschen prins, een Bourbon, op den Beierischen troon, waarna de meerochteden van wege niet te spreken. Zij immers banden het Rijk der Nederlanden insgelijks als een daga ter bevestiging van Frankrijks expansiebeleid. De Beierische revolutie hadden ze dan ook niet tegenin als een volkomen feit aanvaard. Dat de nieuwe staat bij Frankrijk zou worden inlijfd.

Het huis te De Panne waar Leopold I in 1831 de Belgische kroone aanvaardde (gegricht bij de herovername in 1890).

De inhulping van Leopold I te Brussel (21 Juli 1831).

Het hotel te Veurne, waar Leopold de eerste nacht van zijn verblijf in België doorbrengt (mogelijks gevestigd bij de herovername in 1890).

In één etape of in twee, dat konden ze niet dulden.
Hoede Louis-Philippe het Belgisch aanbod aanvaard, een Europeesche onheil ware er zoo goed als zeker het gevolg van geweest.

Hij aanvaardde niet, hij weigerde... en toen dook de naam van Leopold op.
En zoo reïside een afvaardiging van het Nationaal Congres in April 1831 over zee en, den 22 ste, deden ze den prins hun wenschen kenbaar.

Leopold aanvaardde. Den 4den Juli werd hij doof het Congres met 153 stemmen op 192 benoemd die Belgen uitgeroepen, op voorwaarde dat hij de Grondwet aanvaardde zou.

Voor België mocht de kroone van meet af geluklijk breken. De prins verwant aan de Britsche dynastie, tevens van zijn zusters was de moeder van de latere koningin Victoria) en aan de Russische, stond borg voor de steun en de sympathie van deze twee meerochteden. Zijn koninkrijk was voor geen der andere aanleiding of voorwendsel tot vijandigheid worden. Dank zij zijn persoonlijke invloed werd dan ook te Londen de scheiding door de Groot-Mogendheden geneateerd in het Verdrag van de XVIII artikelen dat voor België betrekkelijk gunstig uitviel. Toen dan dat verdrag ook doof het Congres was aanvaard (op Juli 1831) was de zaak definitief beslecht. Leopold zag van de lifrente van 50.000 pond, die hem door het Koninklijk Parlement was toegeestaan, af en vertrok op 17 Juli naar het vasteland.

En geestdrijver onthand wachte hem. Van uur tot uur groeide de koninklijke stoel die, te De Panne, aan de grens, was verscheemd gewonnen door een afvaardiging met den minister van Binnenlandse Zaken, den H. Desawagne, aan het hoofd. Te Veurne, te Ieperen, maakte hij met de landbouwers, te Oostende met de visschers, te Brugge loonde hij zich een kenner van de reusachtige Vlaamsche schiederderechtheid. Te Gent boeide hij fabrieken en overal werd hij gevierd.

Alleen wees hij alle koninklijke eerbetoon van de hand, zoodanig hij, na zijn eed van trouw aan de Grondwet, niet formeel oot met recht had zich als koning te laten huldigen.

Wacht, zoo vermaande hij de standhouders die hem reeds Sire moechden, wacht tot ik koning der Belgen zal zijn...

CHOCOLADE
MARTOUGIN
DE BESTE!